

Ting, har jeg ogsaa forstaaet, at han er villig til at optage en Drøftelse af og en nærmere Forhandling om disse Spørgsmaal. Som den ærede sidste Taler nævnede, er det ikke mindst den stærke Forøgelse af Erstatningen for Invaliditet, som vil foranledige den betydelige Stigning af Præmierne. Den er nemlig blevet sat op til 9,000 Kr., var oprindelig af Regeringen foreslaaet sat til 6,000 Kr., og den er nu 4,800 Kr. Det drejer sig altsaa om en ganske overordentlig Forøgelse. Men hvad betyder nu denne Stigning af Præmierne? Ja, det er maaske ikke saa let direkte at sige. Der er knapt 500,000 Mennesker forsikrede i Øjeblikket; saa vidt jeg husker, nævnede den højtærede Minister, at dette Tal vilde stige til 800,000 og der omkring. Jeg er tilbøjelig til at tro, at vi kommer over Millionen, naar Loven kommer til at virke efter sin Bestemmelse. I Øjeblikket har ifølge Statistisk Tabelværk samtlige Ulykkesforsikrings- og Sygekasseselskaber — de er jo slaaede sammen i Statistisk Tabelværk — en Præmie- og Indskudsindtægt af 8,200,000 Kr. Af dette Beløb tør jeg tro, at ca. 2 Mill. Kr. hidrører fra den tvungne Forsikring, altsaa for den cirka halve Million Mennesker. Hvis nu den tilkommende halve Million Mennesker bliver lige saa dyr at forsikre, saa vil jo den tvungne Forsikring andrage en Udgift af ca. 4 Mill. Kr., der saa yderligere vil stige med mellem 30 og 40 pCt. Det er altsaa ganske betydelige Beløb, som dette Lovforslag omhandler. Jeg maa maaske, medens jeg taler om disse Selskaber, gøre den Bemærkning, at det forekommer mig, at den frivillige Forsikring, som ifølge Lovforslaget skal være tegnet i de gensidige Selskaber, ogsaa burde kunne tegnes hos vore danske Ulykkesforsikrings-Aktieselskaber, thi jeg ved egentlig ikke, hvorfor de er udelukkede. Jeg vil henstille dette til Overvejelse.

Hvad saa selve Statstilskuddet angaar, er det nævnt, at det skulde blive 575,000 Kr. Det er en Stigning paa 450,000 Kr., altsaa paa en lille halv Million Kroner. Hvorfra skal Staten tage disse Penge? Det er der ikke oplyst noget om, og jeg tænker saa, at det er Mening, at de skal tages af de almindelige løbende Indtægter. Men i denne Forbindelse vil jeg erindre om, at da vi i 1912 var færdige med den store Skatte-

reform og Finansminister Neergaard heroppe i denne Sal udtalte, at nu var der efter hans Mening Balance paa Statshusholdningsregnskabet, saa tilføjede han noget om, at Tiden havde vist os, at Piben i Fremtiden maatte have en noget anden Lyd. Dermed sigtede han nemlig til, at naar vi skulde have større faste, aarligt tilbagevendende Udgifter, burde vi ogsaa sørge for, at der skaffedes Dækning for dem. Jeg tror ogsaa, at man bør gøre dette her, thi den Udgift, som man foreløbig kan regne med, vil ganske sikkert i Løbet af faa Aar vokse op til at blive en Millionudgift, og saa er det dog en Post paa Statsregnskabet.

Dette er jo en Førstebehandling, og jeg skal derfor ikke komme særlig ind paa Enkeltheder med Hensyn til Lovforslaget. Jeg forstod, at den ærede foregaaende Taler (Kragh) vilde foreslaa Lovforslaget henvist til et Udvalg, hvor der da vil blive rig Lejlighed til at tale om Enkeltheder. Der er dog et Par enkelte Bemærkninger, som jeg vil gøre. Den første er da den, at naar det i § 5 siges: „Ligeledes er Overenskomster om Tilbageholdelse af Lønning i Anledning af Forsikring ugyldige“, maatte jeg dog tro, at det er Mening, at det er efter denne Lov, de bliver ugyldige, thi det forekommer meget hyppigt, at en Arbejdsgiver efter Aftale med sine Arbejdere tegner Forsikringer ud over, hvad Loven kræver, f. Eks. for Dagpenge de første 13 Uger, mod at Præmien herfor helt eller delvis betaales af Arbejderne og tilbageholdes af Lønnen. Et saadant Arrangement skyldes Velvillie fra Arbejdsgiverens Side, og noget saadant synes jeg ikke, at der er nogen Grund til at forbyde.

Spørgsmaalet om Appel har været draget frem i det andet høje Ting ligesom nu af den højtærede Minister og af den sidste ærede Taler. Jeg slutter mig til dem, der kunde ønske en saadan Appel til Højesteret. Jeg vil dog efter de Udtalelser, der fremsattes af den højtærede Minister i Folketinget, anse det for rimeligt, at vi om dette Spørgsmaal kunde naa til en Forstaaelse, idet den højtærede Minister jo i Folketinget udtalte, at han var villig til at forhandle om en Ordning med Hensyn til en saadan Appel.

Der er et Forhold, som jeg synes skulde